

Hørings svar: Sikkerhed ved sportsbegivenheder

96. Dokumentfalsk - Beviser - Forsæt - Frifindelse
97. Påtalebegrænsning - Bindende i kraft af anklagemyndighedens udtalelser til pressen og forsvarerne
98. Erstatning - Forhøjet takst - Fængslet i sædeligheds-sag
99. Vold - Nødværge - Strafudmåling - Dørmand
100. Strafudmåling - Vold, grov
101. Menneskehandel - Rufferi - Erstatning - Udvisning
102. Vold - Betinget dom - Forudgående krænkelse
103. Vold mod politiet - Offentlig orden - Ungdomshuset

LANDSFORENINGEN AF BESKIKKEDE ADVOKATER

NY ADRESSE:

Amagertorv 11, 3.
1160 København K, Telefon 3315 0102
Telefax 3314 1933

Justitsministeriet
Civil- og Politiafdelingen
Politikontoret

Amagertorv 11
14. august 2007

Vedr.: Sagsnr. 2005-965-0043. Forslag til lov om sikkerhed ved bestemte sportsbegivenheder.

Justitsministeriet har med skrivelse af 3/7 2007 anmodet om Landsforeningens bemærkninger til ovennævnte forslag.

Materialet har været forelagt bestyrelsen, der har afgørende betænkeligheder ved hovedsigtet med lovforslaget, hvilket er at oprette et register over personer og med hjemmel til at give disse strafbelagt karantæne, uden at de pågældende er fundet skyldige i tidligere overtrædelser.

Bestyrelsen noterer sig, at andre lande, navnlig England, som over mange år har haft de største problemer med hooligans, har en ordning, der er meget mere retlinet og retskaffen end den, der nu foreslås indført her (på baggrund af trods alt få episoder, der ligger ud over det forventelige). Der henvises til bemærkningerne side 14-16 navnlig om England, hvor et forbud kun kan udstedes af retten efter fremlæggelse af beviser for, at den pågældende tidligere har været involveret i vold eller uroligheder i forbindelse med fodboldkampe. Hvis lovforslaget vedtages, vil Danmark have de skrappeste regler af alle i Europa, hvilket vel ikke helt harmonerer med vores selvopfattelse, herunder om vort publikum til sportsbegivenheder. Der er ikke dokumenteret et reelt behov for at oprette et register, hvis håndhævelse kan være vanskelig for politiet at administrere, og som bryder med almindelige retsprincipper.

Forslaget indebærer, at en person kan få et nationalt forbud mod at være tilskuer til bestemte fodboldkampe, blot den pågældende er sigtet for noget strafbart i forbindelse med en sportsbegivenhed, herunder (i den nedre ende) overtrædelse af ordensbekendtgørelsen eller straffelovens § 121, begået på vej til eller fra en sportsbegivenhed. Det er velkendt, hvor lidt der skal til for at blive sigtet for overtrædelser af den karakter, og at politiet undertiden foretager masseanholdelser, hvor sigtelsen viser sig at være ubegrundet.

Endvidere foreslås det, at forsøg på overtrædelse af et forbud skal kunne straffes (d.v.s. hvis man mener, at en person er på vej til en fodboldkamp, som han ikke må overvære).

Det bemærkes, at der alene er klagemulighed til Rigspolitiet, og at klagen ikke har opsættende virkning. I og med, at et forbud på baggrund af en blot sigtelse må karakteriseres som en anteciperet straf, bør det i det mindste sikres, at det meget hurtigt bliver afgjort, om den pågældende også kan dømmes. Erfaringsmæssigt vil sigtelser af den karakter, der kan medføre forbud, imidlertid have en lang vej gennem retssystemet, ligesom beviserne i sådanne sager ofte har en noget tvivlsom karakter - det er velkendt, at der sker en del frifindelser i forbindelse med sager om sammenstød med politiet, hvor genkendelsesbeviset er sagens hovedtema.

I bemærkningerne er der brugt mange sider på at holde forslaget op mod persondataloven, som forbyder videregivelse af personoplysninger (side 26-34). Det er efter Justitsministeriets vurdering tvivlsomt, om der i det foreslåede omfang, der også omfatter personer, der kun er sigtet, ikke dømt, og med sigtelser for mindre alvorlig kriminalitet, er den fornødne hjemmel i persondataloven til at videregive personoplysninger til sportsklubberne (kontrollørerne).

Foreningens bestyrelse er enig i, at det uden lovregulering kunne være en overtrædelse af persondataloven at udlevere de personfølsomme oplysninger til private, særlig fordi det ikke kræves, at der er en konkret risiko for, at de på listen optagne personer må befrygtes at begå ny kriminalitet. Bestyrelsen er imidlertid ikke enig med Justitsministeriet i den interesseafvejning, der er foretaget mellem de generelle hensyn i persondataloven over for det konkrete formål med lovforslaget. Hertil kommer, at der er en ikke ubetydelig risiko for, at de personfølsomme oplysninger kommer på afveje, uanset hvilke administrative regler Justitsministeriet på et tidspunkt efter lovens vedtagelse påtænker at fastsætte. Et kortvarigt kursus i tavshedspligt m.v. og en autorisationsordning må antages ikke at yde den fornødne sikkerhed.

Bestyrelsen kan således ikke anbefale det foreslåede.

På bestyrelsens vegne
Elsebeth Rasmussen

Landsforeningens Meddelelse 96/2007

Dokumentfalsk - Beviser - Forsæt - Frifindelse

Straffelovens § 171

T var tiltalt for at have brugt et falsk irakisk kørekort med henblik på ombytning til dansk kørekort. Trods udtalelse og forklaring fra politiets ekspert på irakiske kørekort blev T frifundet. Retten fastslog ganske vist, at kørekortet var falsk, men kunne ikke udelukke, at det var et erstatningskørekort, som T havde skaffet via sine forældre

i Irak i en by, hvor det danske politi ikke havde sikre oplysninger om fremgangsmåden. Det kunne således ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed fastslås, at T havde været bekendt med, at kørekortet var falsk, hvorfor han blev frifundet.

Københavns Byret SS 28. 17984/06, 26/4 2007

T var tiltalt for dokumentfalsk i februar 2006 ved over for kørekortkontoret at have gjort brug af et falsk irakisk kørekort med henblik på ombytning til et dansk kørekort.

Der var påstand om fængselsstraf. T påstod frifindelse.

T var kommet hertil som flygtning i 2002 uden kørekort, men havde efterfølgende ringet til sine forældre og bedt dem fremskaffe et nyt kørekort med en underskrevet fuldmagt, hvorefter forældrene hentede kørekortet i Trafikstyrelsen i Irak mod betaling af 5.000 dinarer. Han modtog dette i 2005 eller 2006.

Han fremlagde kvittering for gebyr. Grunden til, at kvitteringen var dateret 27/3 2002, var, at kvitteringen skulle have samme dato som kørekortets oprindelige udstedelsesdato.

Han bestred at have forklaret til det danske politi, at kørekortet skulle være afsendt fra Irak i 2002. Derimod havde han sagt, at det oprindelige kørekort var udstedt i 2002. Kørekortet var udstedt af trafikpolitiet i Kirkuk. Der sker ingen udveksling af oplysninger mellem Kirkuk og Basra. De centrale myndigheder har ingen indflydelse i Kirkuk.

Kriminalassistent B oplyste, at hun havde arbejdet med undersøgelse af udenlandske kørekort siden 1996, herunder alle irakiske kørekort, der søges ombyttet i Danmark. Det undersøgte kørekort var printet i ink print. Politienheden i Basra havde oplyst, at alle ægte kørekort er trykt på samme trykkeri i offset print. Hun mente, at det var første kørekort udstedt til T. Hvis det var et erstatningskørekort, ville datoen for det først udstedte kørekort være anført. Vidnet begrundede yderligere sin konklusion ud fra det anførte om udløbsdato og det forhold, at der ikke har været udstedt kørekort i Irak siden 2003. Hun var ikke i besiddelse af oplysninger fra Kurdistan, men de oplysninger, hun byggede sine vurderinger på, gjaldt for hele Irak.

Hun stillede spørgsmål ved den fremlagte kvittering, der savnede ørnesymbol og logo. Vidnet havde dog ikke set officielle dokumenter fra Irak, udstedt efter invasionen.

Vidnet supplerede sin skriftlige erklæring, hvorefter hun ud fra forskellige blækpaster udledte, at et årstal var ændret fra 2000 til 2002, ligesom serienummeret ikke var påtrykt med en nummerator (let forkortet referat, ER).

Resten er citat af byrettens dom:

"Oplysningerne i sagen.

Der er dokumenteret kriminalteknisk erklæring af 16. marts 2006, hvoraf blandt andet fremgår, at kørekortet vurderes at være et falsk kørekort fra Irak fremstillet i inkjet-print.

Videre fremgår:

"Sektionen er ikke i besiddelse af ægte sammenligningsmateriale, men har i december 2005 via Dansk Politi i Irak indhentet oplysninger hos Trafikpolitiet i Basra. Følgende oplysninger er bl.a. tilgået sektionen:

Kørekort af typen KT 1 er trykt og nummereret (serienummeret). Kørekortene blev kun trykt et sted i Irak og fordelt ud fra nummerserien til de forskellige regioner. Der er ikke udstedt kørekort siden 2003 og frem til nu, idet alt materiale, stempler m.v. blev stjålet under invasionen."

Der er endvidere dokumenteret kriminalteknisk erklæring af 13. september 2006 vedrørende den af tiltalte fremlagte kvittering.

Personlige oplysninger.

Tiltalte er ikke tidligere straffet.

Rettenns begrundelse og afgørelse.

Retten lægger i overensstemmelse med den kriminaltekniske erklæring til grund, at kørekortet er falsk.

Retten kan ikke udelukke, at der er tale om et erstatningskørekort, som tiltalte har skaffet via sine forældre i Irak. Henset til omstændighederne i Irak og manglen på sikre oplysninger om, at situationen i Kirkuk er sammenlignelig med situationen i Basra, hvorfra kriminalteknisk afdelings oplysninger stammer, finder retten det betænkeligt at fastslå, at det i denne region ikke skulle være muligt at få udstedt et erstatningskørekort som forklaret af tiltalte.

Da retten således ikke med den til domfældelse fornødne sikkerhed kan fastslå, at tiltalte har været bekendt med, at kørekortet var falsk, frifindes tiltalte.

Påstanden om konfiskation tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt.

Thi kendes for ret:

Tiltalte T frifindes.

Hos T konfiskeres et falsk irakisk kørekort."

- oo0oo -

Redaktøren henviser til en ældre sag, ligeledes med manglende forsæt, Lf.Medd. 67/1999Ø.

Landsforeningens Meddelelse 97/2007

Påtalebegrænsning - Bindende i kraft af anklagemyndighedens udtalelser til pressen og forsvarerne

Retsplejelovens § 724

I en sag med tiltale for mandatsvig, der havde været efterforsket i flere år, udtalte Statsadvokaten til pressen i forbindelse med tiltalerejsningen, at der i tiltalen for mandatsvig lå, at pengene ikke var brugt til bestikkelse, men at de pågældende beløb var havnet i de tiltaltes egne lommer. Dette synspunkt blev gentaget i en redegørelse til Rigsadvokaten i anledning af en klage fra en af forsvarerne. Lidt under et år senere valgte Statsadvokaten, uden at der forelå nye oplysninger i sagen, at udvide tiltalen med et subsidiært tiltalepunkt om straffelovens § 299, nr. 2.

Landsretten fastslog, at anklagemyndighedens dispositioner havde givet de tiltalte en berettiget og beskyttet forventning om, at der ikke ville blive rejst tiltale for overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2, altså en bindende påtalebegrænsning.

VL 9. afd. a.s. S-1618-06, 7/5 2007

I en sag havde 3 personer været sigtet for mandatsvig og returkommission i et par år. Kort forud for domsforhandlingen i byretten, der skulle påbegyndes den 5/4 2006, ændrede man anklageskriftet den 29/3 2006, idet man tilføjede en subsidiær påstand om returkommission.

De tiltalte påstod den subsidiære tiltale afvist allerede i byretten. Byretten fulgte ikke påstanden, men afsagde frifindelsesdom både for mandatsvig og returkommission.

Spørgsmålet blev på ny rejst i landsretten, der afsagde nedennævnte kendelse, der gengives i sin helhed:

"Politiet var allerede i forbindelse med efterforskningens start i besiddelse af oplysninger om, at der muligvis var betalt returkommission omfattet af straffelovens § 299, nr. 2. Politianmeldelsen af 14. maj 2003 var således bl.a. vedlagt T's notat om et møde den 20. februar 1998 i Fredericia vedrørende udbetaling af særligt konsulenthonorar i forbindelse med byggeprojekter i Tyskland.

De tiltalte blev i februar og marts 2004 sigtet for mandatsvig, subsidiært for overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2.

I forlængelse af politiets efterforskning blev der rejst tiltale ved anklageskrift af 14. april 2005 fra Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet. Dette anklageskrift indeholder alene tiltale for mandatsvig af særlig grov beskaffenhed efter straffelovens § 280, jf. § 286, stk. 2. Det er i anklageskriftet anført, at der "tages forbehold for ændringer og/eller udvidelse af tiltalen".

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet blev interviewet om den rejste tiltale i TV2-Nyhederne den 19. april 2005. Statsadvokaten udtalte, at der i tiltalen for mandatsvig lå, at pengene ikke var brugt til bestikkelse, men at de pågældende beløb var havnet i de tiltaltes egne lommer.

Advokat B klagede som forsvarer for T til Rigsadvokaten over statsadvokatens udtalelser til pressen. I anledning af klagen afgav statsadvokaten den 17. juni 2005 en udtalelse til Rigsadvokaten. Udtalelsen var ledsaget af en sagsfremstilling med angivelse af, at politiets efterforskning havde vist, at de tre tiltalte selv havde modtaget pengene, hvilket var baggrunden for tiltalen for mandatsvig.

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet meddelte i et brev af 16. marts 2006 advokat N, der er forsvarer for S, at sagen fra anklagemyndighedens side havde været færdigefterforsket siden anklageskriftets udsendelse medio april 2005.

Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet ændrede den 29. marts 2006 tiltalen, idet der i anklageskriftets forhold **a** og **b** blev indsat subsidiære tiltalepunkter vedrørende overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2. Det er ikke påvist, at den ændrede tiltale beror på nye oplysninger i sagen.

Anklagemyndighedens dispositioner forud fra den 29. marts 2006 medførte, at de tiltalte fik en berettiget og beskyttelsesværdig forventning om, at der ikke ville blive rejst tiltale vedrørende overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2. Der foreligger her efter en bindende påtalebegrænsning, som udelukker domfældelse i henhold til de subsidiære tiltalepunkter i forhold **a** og **b**. Det bemærkes herved, at det generelle forbehold i anklageskriftet af 14. april 2005 ikke kan tillægges betydning.

T h i b e s t e m m e s:

De tiltaltes påstand om, at der foreligger en bindende påtalebegrænsning for så vidt angår de subsidiære tiltalepunkter vedrørende overtrædelse af straffelovens § 299, nr. 2, tages til følge."

- oo0oo -

En af forsvarerne tilføjer, at man fik tilladelse til i landsretten at afspille TV-interviewet med statsadvokaten.

I en dom, der fylder 15 sider, stadfæstede landsretten i øvrigt byrettens dom, idet den lagde til grund, at spørgsmålet om betaling af særlige honorarer blev behandlet på to bestyrelsesmøder i 1998, hvorfor en af de tiltalte, T, og gennem ham de medtiltalte, med rimelighed kunne have fået den opfattelse, at bestyrelsen accepterede, at T klarede de praktiske problemer med betaling af særlige konsulenthonorarer, herunder ved at hæve de fornødne beløb og skaffe de fornødne bilag. Det var således ikke bevist, at de tiltalte havde haft forsæt til mandatsvig.

Landsforeningens Meddelelse 98/2007

Erstatning - Forhøjet takst - Fængslet i sædelighedssag

Retsplejelovens § 1018 a

E, en kostskoleelev på 16 år, havde været varetægtsfængslet i en sag med tiltale og senere frifindelse for voldtægt m.v. Anklagemyndigheden anerkendte erstatningspligten, men ikke kravets størrelse. Takstmæssig erstatning uden forhøjelse ville udgøre 30.700 kr. Retten forhøjede dette til 50.000 kr. under henvisning til sigtelsernes karakter, E's unge alder sammenholdt med varigheden af frihedsberøvelsen, mediernes omtale af sagen og det oplyste om de psykiske følger.

Herudover 950 kr. for legemsundersøgelse (ubestridt) og godtgørelse for psykologbehandling skønsmæssigt med 10.000 kr.

Det var ikke godtgjort, at der var begået fejl eller udvist ansvarspådragende adfærd af det offentlige, herunder politiet.

Retten i Næstved SS 28-1776/06, 9/5 2007

E fremsatte i april 2006 krav på erstatning med kr. 89.301,20 i anledning af, at han i februar 2006 var blevet anholdt og varetægtsfængslet i surrogat som sigtet og senere tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 216 og § 224, jfr. § 216. Han blev i april 2006 frifundet efter 39 dages frihedsberøvelse.

Takstmæssig erstatning ville udgøre 30.700 kr., og Rigsadvokaten tilbød 38.075 kr., men forsvareren ville have 95.787,95 kr.

Forskellen lå først og fremmest i, at forsvareren krævede dobbelt takst - altså yderligere	kr. 30.700,00
Særlig indgribende legemsundersøgelse (godkendt af anklagemyndigheden)	kr. 950,00
Udgift til psykologbehandling	kr. 13.910,00
Udgift til ekstraundervisning	kr. 4.576,75
Forældrenes befodringsudgifter	kr. 14.951,20

E forklarede bl.a., at han var blevet anholdt på skolen. Efter grundlovsforhør blev han indsat i Køge Arrest i 5 dage, da der ikke var plads på en ungdomsinstitution. Han havde i arresten ikke samkvem med andre indsatte. Han blev transporteret til politiet med en anden indsat fra arresten, der via den tændte radio erfarede om sigtelsen. Herefter blev han nedstirret af den medindsatte og de øvrige i arresten. På den sikrede institution blev der lavet en dækhistorie til ham. Aviserne havde omtalt den sigtede gerningsmand fra skolen som værende 16 år og fra en bestemt landsby. E var den eneste, der kom fra denne landsby.

Han havde haft mareridt af at være indespærret og under og efter frihedsberøvelsen haft en del psykiske problemer. Selv om han modtog hjælp på ungdomsinstitutionen, havde han efterfølgende haft behov for psykologbistand. Han var kommet bagud i skolen og også oplevet at blive "degraderet" fra forskellige hverv. Han klarede dog oprykningen i næste klasse som planlagt.

Den af forældrene antagne psykolog forklarede bl.a. som vidne, at hun havde behandlet E for voldsomme mareridt, søvnløshed, mistro til andre samt hukommelses- og koncentrationsproblemer.

Statsadvokaten havde tilbudt 25 % forhøjelse og 950 kr. for den særligt indgribende legemsundersøgelse, hvorimod de øvrige krav blev afvist. Der var ikke dokumenteret

behov for psykologbistand, og forældrenes befordringsudgifter faldt uden for RPL § 1018 a.

Byrettens begrundelse og afgørelse:

"Efter en samlet vurdering, herunder navnlig sigtelsernes karakter, erstatningssøgendes unge alder sammenholdt med varigheden af frihedsberøvelsen samt mediernes omtale af sagen og det oplyste om de psykiske følger, som frihedsberøvelsen har haft for erstatningssøgende, skal den godtgørelse, som han er berettiget til efter retsplejelovens § 1018, stk. 1, undtagelsesvist fastsættes til et beløb, der er større end de administrativt fastsatte takster. Godtgørelsen for frihedsberøvelsen kan herefter passende fastsættes til 50.000 kr. Det bemærkes i den forbindelse at de 5 dage, som erstatningssøgende har været anbragt i arresthus på grund af pladsmangel på lukkede ungdomsinstitutioner, ikke kan anses for isolationsfængsling, da der ikke er afsagt kendelse herom.

Erstatningssøgendes krav på godtgørelse 950 kr. for legemsundersøgelse, der ikke er bestridt af anklagemyndigheden, tages til følge.

Efter erstatningssøgendes og vidnet cand.psyk. P's forklaringer findes det godtgjort, at erstatningssøgende fik psykiske følger af frihedsberøvelsen, og at disse har krævet behandling af psykolog. Erstatningssøgende blev under opholdet på institutionen Egely tilbudt behandling af en psykolog, betalt af det offentlige, men afslog delvist dette og valgte i stedet behandling af privatpraktiserende psykolog. Retten finder, at der ved fastsættelsen af godtgørelsen for udgift til psykologbehandling bør ske et fradrag for behandling i denne periode. Herefter fastsættes godtgørelsen for udgift til psykologbehandling skønsmæssigt til 10.000 kr.

Da det efter de foreliggende oplysninger ikke er godtgjort, at det var nødvendigt for erstatningssøgende at få ekstraundervisning som følge af frihedsberøvelsen, tages erstatningssøgendes krav på godtgørelse for udgift hertil ikke til følge.

Med hensyn til kravet på betaling for forældres befordringsudgifter bemærkes det, at erstatningskravet ikke ses at være en skade, der er tilføjet erstatningssøgende, men derimod dennes forældre. Da erstatning alene kan gives til den, der har været anholdt eller varetægtsfængslet, jf. § 1018a, stk. 1, kan dette krav ikke imødekommes.

Herefter og idet det ikke er godtgjort, at der er begået sådanne fejl eller udvist en sådan ansvarspådragende adfærd af det offentlige, herunder politiet, i forbindelse med den strafferetlige forfølgning, at dette kan medføre yderligere erstatning end ovennævnte, tages erstatningssøgendes krav til følge med i alt 60.950 kr."

Vold - Nødværge - Strafudmåling - Dørmand

Straffelovens § 13, § 82 og § 244

T på 17 år var tiltalt i 3 voldssager efter straffelovens § 244, heraf 2 jfr. § 247. Strafudmålingen er isoleret set ikke så interessant, idet T havde en tidligere delvis betinget dom på fængsel i 6 måneder, heraf 4 måneder betinget, men præmisserne vedr. to af voldsforholdene er interessante og viser, at retten undertiden er i stand til at bevare et åbent sind over for tidligere straffede tiltalte. Resultatet blev, at der skete frifindelse på grund af nødværge i det ene voldsforhold, og det andet blev henført under § 82. Strafudmålingen var herefter en fællesstraf af 5 måneders betinget fængsel.

Retten i Helsingør SS 248/2007, 9/5 2007

T på 17 år var tiltalt for vold efter § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved i december 2006 på gaden at have spyttet A i hovedet. T havde efterfølgende på politistationen nægtet at oplyse navn m.v. Herefter kom to færdselsforseelser på knallert, og i forhold 5 overtrædelse af straffelovens § 244, jfr. § 247, stk. 1, ved i februar 2007 i et regionaltog at have tildelt B et slag i ansigtet med knyttet hånd, og endelig straffelovens § 244, ved i april 2007 på et diskotek at have tildelt C to knytnæveslag i ansigtet.

T nægtede forhold 5, men erkendte de øvrige forhold.

Om det første forhold forklarede han bl.a., at han var kommet i diskussion med en dørmand efter at være blevet bedt om at forlade stedet. Han blev smidt ud uden at få sin jakke med. Da han kom ud på gaden, spyttede han dørmændene i hovedet som "tak for den dårlige behandling".

Om forhold 5 forklarede han bl.a., at der havde siddet to grupper i toget. T's gruppe var i festhumør. Der steg to personer på, der bad dem dæmpe sig. T protesterede og henviste de to til at gå hen i stillekupeen. Den ene af de to gik hen mod T, der rejste sig, men blev skubbet ned i sædet. Der opstod skubberi. Den anden blandede sig. På et tidspunkt gik T og hans kammerat ned gennem toget for at komme væk fra de to mænd, der imidlertid fulgte efter dem. Under løbeturen slog den store til stadighed efter ham. Da T ikke kunne komme længere, lagde han sig ned på et sæde. Den store kom nu hen til ham og fastholdt ham på sædet med en hånd mod hans hoved. T slog ud og ramte en af de to mænd.

T erkendte forhold 6. Se nedenfor i rettens præmisser.

T's ven samt C - manden han havde slået - blev ført som vidner. Det var vidnets store, kraftige ven V, der havde haft diskussionen med T. V løb efter T gennem toget. Vidnet fulgte efter. Han tog fat i V for at skubbe ham til side. Idet han maste sig frem, fik han et knytnæveslag i ansigtet af tiltalte. Vidnet havde efterfølgende tænkt over episoden og fået den tanke, at T kunne have fået den opfattelse, at vidnet ville blande sig i slagsmålet. Hans hensigt var imidlertid alene at skille dem ad.

Togføreren var blevet tilkaldt af en passager - alt var "arme og ben". Det var den store, der var i færd med at slås med en ung mand. Hun opfattede det sådan, at det var den store, der slog ud mod den unge mand, der forsvarede sig. Det lykkedes den unge mand at komme fri, og den store mand fulgte efter ham. I togets forende tog den store mand fat i den unge mand og pressede ham ned mellem sæderne, hvor han slog løs på ham med knyttede næver.

Det havde hun også forklaret politiet. Hun blev derfor overrasket, da hun blev indkaldt som vidne i en sag med tiltale mod den unge mand. Hun havde ikke set en af den store mands venner få et blå øje.

Et yderligere vidne fortalte om to fodboldfans, der var steget på toget, og at den store af dem løb efter T, mens han slog ud efter ham. De kom tilbage og satte sig, og pludselig sparkede den anden fan ud efter T, og tumulten startede igen med løben gennem toget, nu med den anden fan, der efter nogen tid kom tilbage med et blå øje.

Den omtalte store fodboldfan, V, blev ikke ført som vidne.

T var i oktober 2006 for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, straffet med fængsel i 6 måneder, heraf 4 måneder betinget på vilkår af hjælpeforanstaltninger.

T havde været frihedsberøvet 18 dage.

Rettens bemærkninger:

"Det lægges i forhold 5 til grund, at tiltalte blev overfaldet af V, at tiltalte forsøgte at komme væk fra V, da forurettede C blandede sig, angiveligt med det formål at skille parterne ad, og at tiltalte i forbindelse hermed gav C et knytnæveslag, der ramte ved øjet. Under disse omstændigheder og henset til C's forklaring om, at han blandede sig på en måde, der kan have givet tiltalte den opfattelse, at C ville deltage i overfaldet på ham, finder retten at tiltalte har handlet inden for grænserne af lovligt nødværge og tiltalte frifindes derfor i medfør af straffelovens § 13, stk. 1.

I relation til strafudmålingen bemærkes i relation til forhold 6, at tiltaltes slag mod forurettede faldt efter at forurettede i sin egenskab af dørmand på voldelig måde hav-

de fjernet tiltalte fra indgangen til diskoteket og efterfølgende taget kvælertag om tiltaltes hals. Ved straffens fastsættelse skal det derfor indgå som en formildende omstændighed, at gerningen er udført i en oprørt sindsstemning, der er fremkaldt ved forurettedes uretmæssige angreb, jf. straffelovens § 82, nr. 5.

Med denne bemærkning fastsættes straffen efter straffelovens § 61, stk. 2 som en fællesstraf, der tillige omfatter den betingede del af dommen af 20. oktober 2006. Efter færdselslovens § 118a fastsættes fællesstraffen til fængsel i 5 måneder, jf. straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, og retsplejelovens § 750 og til en bøde på 600 kr., jf. færdselslovens § 118, stk. 1 jf. § 51, stk. 5 og § 81, stk. 1.

Efter socialforvaltningens udtalelse og oplysninger under hovedforhandlingen profiterer tiltalte af de iværksatte hjælpeforanstaltninger, ligesom det er oplyst, at tiltalte, såfremt han løslades i dag, vil kunne fortsætte sin uddannelse på Niels Brock. På denne baggrund og henset til de formildende omstændigheder, der forelå vedrørende forhold 6, til den begrænsede vold, der er tale om i forhold 1, og til at tiltalte har været frihedsberøvet i 2 uger, finder retten, at straffen i det hele kan gøres betinget på vilkår som i dommen af 20. oktober 2006 med prøvetid fra i dag."

Vilkårene omfattede fortsatte hjælpeforanstaltninger, en prøvetid på 2 år og tilsyn af Kriminalforsorgen.

- oo0oo -

Forsvareren tilføjer:

"Sagen belyser flere retsspørgsmål og politiets forhold til "the usual suspects"."

Landsforeningens Meddelelse 100/2007

Strafudmåling - Vold, grov

Straffelovens § 82 og § 245

Det kan undertiden være svært at forudse strafudmålingen i voldssager. Nedennævnte sag refereres ikke i sin helhed, da den må påregnes at komme i Ugeskriftet. I byretten fik en taxachauffør T, der var blevet overfaldet af en kunde, og som svarede igen ved at bide halvdelen af yderstykket på kundens 4. finger, samfundstjeneste. Landsretten takserede brøden til ubetinget 3 måneder, og Højesteret sluttede med en betinget dom uden straffastsættelse.

Højesterets dom 145/2007, 29/5 2007

Under byretssagen var der rejst tiltale mod kunden for i december 2005 at have slået T med knyttet hånd, og efter § 245, stk. 1, over for T ved at have bidt i kundens ringfinger, hvorved det yderste led blev bidt af.

T gjorde nødværge gældende og påstod forholdet henført under § 244.

Det fremgik af bevisførelsen, at kunden var under indflydelse af en julefrokost, og der var opstået diskussion, fordi fem gæster ville være i en taxi til fire. Taxichaufføren havde selv henvendt sig til politiet i anledning af knytnæveslaget mod ham. Byretten fandt det dog ikke bevist, at der var tale om et knytnæveslag, men dømte kunden for at have lagt sin ene hånd over T's ansigt og presset ham ind i bilens nakkestøtte. Det blev med citat af § 247 takseret til fængsel i 40 dage betinget af samfundstjeneste i 60 timer.

For T blev det lagt til grund, at kunden havde holdt sin hånd over T's ansigt. Herved var kundens højre ringfinger kommet ind i munden på T, der bed i fingeren for at få kunden til at fjerne sin hånd. Det var ikke lovlig nødværge, og det var omfattet af § 245.

T blev straffet med fængsel i 3 måneder gjort betinget af samfundstjeneste i 80 timer.

Byretten lagde i formildende retning vægt på T's gode personlige forhold, og at kunden havde lagt en hånd over T's ansigt. I skærpene retning, at T bed en del af kundens finger af.

Begge ankede til frifindelse. Anklagemyndigheden ankede til domfældelse efter anklageskriftet samt skærpelse.

Landsretten lagde efter bevisførelsen til grund, at kunden førte en arm ind i taxaen og tildelte T i hvert fald et slag i hovedet. Det fandtes ikke bevist, at det var et knytnæveslag.

Landsretten tiltrådte, at T's bid hverken kunne henføres under straffelovens § 13, stk. 1 eller stk. 2, og at forholdet var omfattet af § 245.

Med hensyn til strafudmålingen blev begge domme gjort ubetingede. Kundens, fordi han havde slået en taxachauffør, og T's, fordi kunden mistede et fingerled.

T ankede til Højesteret principalt til frifindelse efter straffelovens § 13, stk. 2, subsidiært formildelse, navnlig således at straffen blev gjort betinget, evt. med vilkår om samfundstjeneste.

Højesteret citerer en lægeattest vedr. kunden, hvorefter

"Halvdelen af yderstykket mangler på højre 4. finger. Bevaret flexor og ekstensorfunktion, af DIP-leddet Rtg. viser ingen inddragelse af DIP-leddet."

Anklagemyndigheden oplyste, at det - uanset formuleringen i anklageskriftet - alene var et stykke af det yderste fingerled, der blev bidt af, og at knoglen ikke var bidt over.

T var egnet til samfundstjeneste.

Højesteret tiltrådte, at forholdet ikke var straffrit i medfør af straffelovens § 13, stk. 2, og fortsatte:

"Højesteret finder imidlertid, at der foreligger formildende omstændigheder som anført i straffelovens § 82, nr. 3 og nr. 5, og at sagen derfor kan afgøres med en betinget dom uden straffastsættelse alene på vilkår som nedenfor anført."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 101/2007

Menneskehandel - Rufferi - Erstatning - Udvisning

Straffelovens § 228 og § 262a, udlændingelovens § 24, erstatningsansvarslovens § 26

To sager om menneskehandel og rufferi. I første sag sammen med en række andre forseelser lokket en afrikansk pige til landet og udnyttet hende til prostitution. Fængsel i 1 år og 3 måneder, udvisning og erstatning på 50.000 kr. Den anden sag drejer sig om flere afrikanske kvinder, der blev bragt til landet og udnyttet. Fængsel i 2 år, udvisning og erstatning til en enkelt erstatningssøgende på 40.000 kr.

1) Retten i Roskilde S 9-2235/2007, 1/6 2007

K på 39 år var tiltalt, dels for ulovligt ophold i strid med indrejseforbud, dels i forhold 2 menneskehandel efter straffelovens § 262a, stk. 1, nr. 1-5, samt rufferi efter straffelovens § 228, stk. 1, nr. 1-3, ved forud for februar 2006 fra Ghana at have rekrutteret, transporteret og huset A, født i 1981, med henblik på at udnytte hende ved kønslig usædelighed, idet hun vildledte A om, at denne skulle arbejde som frisør i Danmark. Da A kom hertil, blev hun fra april - oktober 2006 fra flere provinsadresser udnyttet til kønslig usædelighed, i hvilket A ved ulovlig tvang og anden utilbørlig fremgangsmåde blev fastholdt, idet K bl.a. fratog hende pas og hovedparten af A's fortjeneste ved prostitution.

Forhold 3, medvirken til dokumentfalsk og overtrædelse af udlændingeloven, idet hun lod A indrejse på et pas på opdigtet navn, isat A's foto.

Forhold 4, dokumentfalsk over for de svenske myndigheder, ved i forbindelse med ansøgning om ægteskab at have legitimeret sig med det i forhold 3 nævnte pas, nu isat K's billede, for at fremstå som ugift.

Forhold 5, bigami, idet hun i Sverige indgik ægteskab med en dansk statsborger, selv om hun i forvejen var gift i Danmark i 1999.

Forhold 6, dokumentmisbrug, ved over for politiet at have legitimeret sig med et hollandsk ID-kort.

Der var påstand om fængselsstraf og udvisning. K erkendte sig skyldig i forhold 1, 3, 4 og 6, men nægtede altså menneskehandel og bigami. Der var ikke særskilt protest mod udvisningspåstanden.

A påstod erstatning med 50.000 kr. Dette krav blev bestridt, også størrelsesmæssigt.

K forklarede bl.a., at det var rigtigt, at hun fik lavet et falsk pas til A, som var hendes mors eksmands barnebarn opvokset hos K's mor. Hun skulle senere bruge passet selv. A skulle sige til familien, at A skulle arbejde som frisør i Danmark. A begyndte efter kort tid at arbejde som prostitueret. A bad selv om det. De delte fortjenesten ligeligt. Hun havde aldrig truet A til at være prostitueret. Når A sagde det, antog K, at det var A's mål at opnå arbejdstilladelse her. A vidste godt, at K arbejdede som prostitueret, inden A kom til Danmark. K havde brug for et pas med et dansk indrejsestempel, hvorfor hun ikke blot kunne få tilsendt et pas. K havde hørt, at A sendte pengebeløb tilbage til Ghana, herunder 50.000 og 10.000 kr. (Stærkt forkortet referat, ER)

A forklarede under et indenretligt forhør bl.a., at hun betragtede K som sin moster. Hun kom til Danmark før påsken 2006. Forinden var hun blevet telefonisk kontaktet af en ven til K. Denne havde fortalt, at K ville starte en frisørsalon, og vidnet skulle lave fletninger, som vidnet havde erfaringer med.

Vennen, som vidnet kaldte "Pappa", hjalp hende med at komme til Danmark. Vidnet var klar over, at hun rejste på et pas i et andet navn, men vidste ikke hvorfor. K betalte for rejsen, men efter ankomsten sagde K, at vidnet skulle betale pengene tilbage. Vidnet kom til at bo i K's hus, hvor der ikke var frisørsalon. Det var en lille by uden frisørsaloner. K arbejdede som prostitueret, og det skulle vidnet også. Vidnet tænkte på at rejse tilbage til Ghana, men havde ikke noget pas. Efter 20 dage accepterede vidnet. Ellers ville hun ikke få noget tøj. Vidnet beholdt ikke de indtjente penge, men afleverede disse til K og hendes ven. Da vidnet gav udtryk for, at hun ville hjem til

Ghana, blev K meget sur og truede vidnet på forskellig måde, herunder med at hugge hovedet af hende med en økse. Vidnet arbejdede alene i huset i 4 måneder. Herefter fik hun besked på, at hun skulle arbejde i Jylland hos en af K's bekendte, der en dag fandt 15.000 kr. i vidnets taske, som denne tog og sendte til K.

Efter 14 dage fik vidnet besked om at flytte. K sagde ikke hvorhen, hvorfor vidnet tog ophold hos K's søster i Odense. Her var der ingen, der sagde, at hun skulle arbejde som prostitueret. Det var her, vidnet blev anholdt af politiet, muligt som følge af oplysninger fra K eller hendes søster. Vidnet var meget forvirret. Hun kunne ikke gennemskue, hvad der var sket. Hvis hun fortalte i Ghana om sit arbejde som prostitueret, ville hun få mange uvenner.

Vidnet fortalte herefter om andre, der arbejdede som prostituerede sammen med K. (Ikke omfattet af tiltalen, ER)

Under domsforhandlingen fastholdt vidnet, at hun var blevet presset til prostitution af K. Inden rejsen til Danmark blev der ikke talt om, at vidnet skulle betale pengene for rejsen tilbage. Nu skulle hun betale 80.000 kr. Vidnet havde kun sendt 900 kr. til Ghana, og det gjorde hun, mens hun var i Århus.

En bekendt B forklarede som vidne, at hun havde hørt K tale om at få A til Danmark, fordi K ville åbne en butik, så A kunne lave hår. Vidnet havde ikke hørt A sige, at hun ikke ville være prostitueret, bort set fra i starten, men efter at A havde talt med de andre piger, ville hun alligevel gerne. Der var to andre piger, der arbejdede samme tid og sted som A. De kom fra Holland. En af pigerne hjalp A med at sende 40.000 kr. til Ghana. Vidnet havde også sendt penge hjem fra A.

K's søster forklarede bl.a., at der blev talt om, at A skulle refundere udgifterne til rejsen, men kun hvis hun fik noget at lave.

K var tidligere straffet i

2004 - straffelovens § 191, 2 måneder og udvisning. Hun var prøveløsladt i oktober 2004 med en reststraf på 304 dage. Prøvetiden var udløbet inden rettergangsskridt i nærværende sag.

Vedr. forhold 2 bemærkede retten:

"Retten har efter bevisførelsen herunder forurettedes forklaring, der findes troværdig, lagt til grund, at forurettede ikke vidste inden afrejsen fra Ghana, at hun skulle arbejde i Danmark som prostitueret, men at hun var blevet oplyst, at hun skulle arbejde som frisør.

Retten har samtidig ikke fundet at tiltaltes forklaring om baggrunden for at forurettede skulle herop forekommer troværdig, herunder blandt andet også fordi passet blev ændret igen til brug for tiltaltes ægteskab i Sverige.

Retten finder således, at forurettede kom til landet under en vildfarelse bibragt hende af tiltalte om, at hun skulle arbejde som frisør.

Det er ubestridt, at forurettede arbejdede som prostitueret kort efter sin ankomst til landet, og at det var over en periode som beskrevet i tiltalen, ligesom det var flere steder blandt andet på X-vej og i Århus.

Det må lægges til grund, at tiltalte efter ankomsten fratog forurettede passet, og sagde til forurettede, at hun skulle arbejde som prostitueret.

Forurettede havde ingen penge selv og fik at vide af tiltalte at hun skulle betale for billetten fra Ghana og med et stort beløb. X-vej var ude på landet og forurettede, der var væk fra Ghana for første gang, talte kun tvi, en ghanesisk dialekt.

Retten finder ikke, at forurettede frivilligt begyndte at arbejde som prostitueret, men at tiltalte, der med henblik på udnyttelse af forurettede ved kønslig usædelighed havde fået forurettede transporteret hertil under den vildfarelse, at hun skulle være frisør, ligeledes efter ankomsten udnyttede forurettedes situation til at få hende til at prostituere sig, og samtidig under delvis anvendelse af trusler og ulovlig tvang.

Retten finder det herefter bevist, at tiltalte er skyldig i overtrædelse af straffelovens § 262 a stk. 1 nr. 1, nr. 3, 4 og 5 i det ovennævnte omfang og i øvrigt som beskrevet i tiltalen.

Det må endvidere findes bevist, at tiltalte fratog forurettede hovedparten af det beløb hun tjente ved prostitution. Herefter og ved det i øvrigt oplyste findes tiltalte derfor endvidere skyldig i straffelovens § 228 stk. 1 nr. 1-3."

K blev også fundet skyldig i de øvrige forhold, herunder bigamiforholdet.

Straffen blev udmålt til fængsel i 1 år og 3 måneder. Der blev navnlig lagt vægt på forhold 2 og beskaffenheden heraf. K blev udvist i 10 år.

Om erstatningen bemærkedes:

"Den nedlagte erstatningspåstand tages til følge som nedenfor bestemt, jf. retsplejelovens § 991, stk. 4. Der tillægges procesrente fra 30 dage efter kravets fremsættelse, hvilket skete den 30. maj 2007.

Der er henset til beskaffenheden af forhold 2 og at der herunder findes at være tale om en retsstridig krænkelse af forurettedes person."

2) Københavns Byret SS 3-6771/2007, 2/7 2007

K på 40 år var tiltalt i forhold 1 for menneskehandel efter straffelovens § 262a samt overtrædelse af § 228, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, og til dels stk. 2, ved i perioden september - december 2006 i forening med flere uidentificerede medgerningsmænd ved ulovlig tvang, frihedsberøvelse, trusler, fremkaldelse af vildfarelse eller anden utilbørlig fremgangsmåde at have deltaget i rekruttering og transport af flere nigerianske kvinder til Danmark - hvis fattige og trængende vilkår K hermed udnyttede - (herefter opregnes en række personer enten med rigtigt navn eller kunstnernavn, A, B og C, samt ankomsttidspunkterne) samt ved efterfølgende at have huset disse kvinder på adressen M i København med henblik på at udnytte de pågældende ved prostitution, hvoraf et ikke nærmere angivet beløb skulle betales til K og medgerningsmænd.

Forhold 2, menneskehandel samt forsøg på overtrædelse af straffelovens § 228, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, jfr. § 21, ved forud for november 2006 at have lokket D til Danmark. D var af den opfattelse, at hun skulle arbejde som frisør, men skulle udnyttes til prostitution, hvilket mislykkedes, idet hun blev anholdt i lufthavnen.

Forhold 3, forsøg på dokumentfalsk, ved at være i besiddelse af en falsk spansk opholdstilladelse.

Der var påstand om straf ikke under 2 års fængsel og udvisning.

K nægtede sig skyldig. Hun havde selv kun arbejdet nogle dage som prostitueret i Danmark. Opholdstilladelsen var en kopi af den ægte. Hun havde ikke tænkt sig at bruge kopien. Der var protest mod udvisningen.

B påstod erstatning med 40.000 kr. K påstod frifindelse.

K, der var ustraffet, forklarede bl.a., at hun tog til Danmark i oktober 2006 fra Spanien for at tjene penge ved gadeprostitution. Hun kendte ingen i Danmark. Hun mødte en, der fortalte om et hus med mange beboere, herunder A, B og C. Hun vidste ikke, hvad de lavede. Beboerne havde forskellige kaldenavne, og nogle af dem rejste til Italien. Der var andre, der havde benyttet afhørtes mobiltelefon mod at fylde penge på kortet.

Hun vidste ikke, at en af hendes bekendte fra Spanien ville komme til Danmark med D. Afhørte blev foreholdt en række politiafhøringer, men bestred, at hun havde udtalt

sig som anført til politiet. Afhørte kendte D, men ikke af udseende. D ville gerne til Danmark og bad om K's hjælp. K svarede, at hun selv var ny og derfor ikke kunne hjælpe. K hørte ikke mere til D.

K havde hjulpet B med at sende penge til Nigeria, og K havde af sin egen optjening ved prostitution sendt 14.000 kr. til Nigeria.

Foreholdt en række yderligere navne nægtede K at kende til disse. Det var ikke hendes stemme på nogle foretagne telefonaflytninger. Alle kvinderne i lejligheden arbejdede for sig selv.

Hun var tilbage i Spanien i 10 dage for at få behandlet sit underliv og kom tilbage til Danmark i oktober.

En cand.psyk. L forklarede bl.a. om menneskehandel med kvinder og børn i Nigeria, som hun havde beskæftiget sig med. Det fremgik bl.a., at der er stor arbejdsløshed og ingen fremtidsudsigter. Kvinderne er i høj grad parate til at rejse hjemmefra for at forsørge familien, og de overtales/rekrutteres primært af deres egne familiemedlemmer eller lidt fjernere slægtninge eller bekendte. Mange af dem er under 18 år.

Kvinderne sværger en religiøs ed, som bl.a. medfører, at de forpligter sig til at skyldes for rejsen og forplejningen m.v. Der er ofte en mellemstation på den lange rejse, primært i Norditalien eller Spanien. Både i Nigeria og i Danmark er der ofte en "Madam", der sørger for forskellige praktiske ting. Når man har betalt, er man fri til at rejse, som man har lyst til.

Der er vekslende oplysninger om, hvorvidt kvinderne er klar over formålet med rejserne, men vidnets erfaringer fra rapporter var, at kvinderne ikke vidste, hvor uhyggelige, slavelignende forhold, de kom til at leve under. (Stærkt forkortet referat, ER)

B forklarede bl.a. under et indenretligt forhør og under domsforhandlingen, at hun var blevet foreslået at rejse til Spanien. Her fik hun at vide, at hun skulle arbejde som prostitueret. Det gjorde hun dog ikke. En nigeriansk mand foreslog hende at rejse til Danmark. Hun lånte penge til rejsen og rejste på et lånt pas. Hun skulle senere betale for hele rejsen ved at arbejde på gaden.

Hun boede her i lejlighed med en anden pige og K, som hun kaldt Mummy. Vidnet havde ikke betalt penge til K, der heller ikke krævede penge af vidnet. Den kvinde i Spanien, som vidnet skulle sende penge til, omtalte hun også som Mummy. Der var ingen i Danmark, der tvang vidnet til at prostituere sig, men vidnet vidste, at hvis hun ikke gjorde det, kunne hun ikke betale de penge tilbage, som hun havde lånt til rejsen.

Da vidnet blev anholdt, spurgte politiet hende, om hun ville blive. Hun søgte asyl. Hun ville ikke tilbage til Nigeria, fordi hun havde problemer med familien. De ville gerne gøre nogle ting ved vidnet.

D havde under en indenretlig forklaring bl.a. forklaret, at hun blev anholdt i lufthavnen i november 2006. Hun kom fra Spanien og Lissabon, hvor hun flettede hår. Hun fik Danmark anbefalet af en veninde og skulle bo hos K, hvis telefonnummer hun havde på sig, da hun blev anholdt. Hun kaldte K for "Mamma G". I Lissabon arbejdede hun de to første måneder med prostitution, ellers ikke. Hun skulle ringe til K, når hun kom hertil.

Foreholdt en politirapport bekræftede vidnet, at det var rigtigt, at hun havde talt i telefonen med K om mulighederne for at arbejde som frisør i en afrikansk forretning i Danmark. Vidnet fastholdt, at hun udelukkende var kommet til Danmark for at udføre frisørarbejde. Hun følte sig på ingen måde presset til at komme til Danmark.

Det fremgik i øvrigt af oplysninger i sagen, at politiet i oktober 2006 etablerede aflytning af en telefon i den lejlighed, hvor K boede, og at den person, F, der fulgtes med D til Danmark, flere gange havde været i Danmark efter de gange, hans mobiltelefon havde været på nettet.

Der var endvidere etableret videoovervågning af den omtalte lejlighed, der var beboet af tre afrikanske kvinder. Da politiet skred til anholdelse i december 2006, befandt B og C sig i lejligheden samt ejendele tilhørende K, herunder en mobiltelefon, hvor D's rejseledsager F havde sendt en besked til "Mama" samme dag, som D indrejste og blev anholdt.

I perioden september til december 2006 var der foretaget 13 pengeoverførsler i K's navn.

Rettens præmisser er meget detaljerede og ikke egnet til fuldstændigt referat på grund af navne, mobilnumre m.v.

Kort fortalt lagde retten til grund, at det kun var K, B og C, der boede i lejligheden. Man kunne høre, hvornår de to sidste talte i telefon, idet de brugte deres navne, hvorfor den tredje måtte være K, som i samtalerne betegnedes Mummy, og som skulle kræve penge op af pigerne og sende dem videre og få B til at arbejde hårdere. Hertil kom, at K adskillige gange havde sendt penge ud af landet.

Det fremgik bl.a., at pigernes pas var taget fra dem. Endvidere taltes der om at sige til den pige, der ikke indtjente penge nok, at man skulle kontakte hendes forældre.

Retten fortsatte (dommens side 20):

"Herefter finder retten det godtgjort, at tiltalte i forening med andre pt. uidentificerede medgerningsmænd har huset B og C og andre piger, herunder A og E og mod vederlag har skullet sørge for, at de som prostituerede tjente penge til betaling af deres gæld, samt har sørget for, at der blev videresendt penge, som hidrørte fra pigernes prostitution til uidentificerede medgerningsmænd i udlandet.

Endvidere viser samtalerne som gengivet under forhold 2, at tiltalte har et indgående kendskab til hvorledes transporterung af kvinderne foregår og at hun er med i planlægningen heraf. Dette støttes af oplysningerne i sagen om, at F har været i landet flere gange tidligere og samtalen om, at han kommer hver uge og han kommer med piger og han kender lejligheden i X-gade. Retten finder det således godtgjort, at tiltalte endvidere har deltaget i planlægningen af transporterungen af nigerianske kvinder til Danmark.

Retten finder imidlertid ikke holdepunkter for at antage, at tiltalte tillige har deltaget i rekruttering af B og C eller andre nigerianske kvinder.

Ad forhold 2:

Retten lægger vægt på, at det af de aflyttede samtaler på fastnettelefonen fremgår, at Mummy/tiltalte taler med F om, at han snart skal komme til Danmark med D, og at D skal have penge klar, og Mummy bekræfter overfor en nigeriansk kvinde, at Mummy har arrangeret alt om, at D skal komme. Mummy taler endvidere om, at D's pas skal sendes i en videokassette og det tager 3 dage med DHL.

Mummy taler med F om at D skal komme, og at Mummy kun vil betale 1000 og ikke 1100 som de har aftalt, fordi F vil få meget business fra Mummy.

Endvidere giver Mummy F besked på at købe billet og han skal nok få sine penge og han ved, hvor hun bor og han vil ringe fra lufthavnen.

Efter anholdelsen af D og F den 15. november 2006 siger Mummy under flere samtaler på fastnettelefonen, at hun beder til, at D ikke siger, at det er hende, der har fået D herop, og hun er bange for at blive anholdt, og hun er bange for, at D siger, at hun er hendes madam.

D har forklaret, at hun rejste fra Nigeria pga. lidelser og hun rejste til Spanien og hun skulle bo hos K i Danmark og at hun troede, hun skulle arbejde som frisør.

F og D har begge tiltaltes mobilnummer stående i deres mobiltelefoner under navnet Mama G og Mama D, og F sender tiltaltes mobiltelefon en sms, da han er blevet anholdt i lufthavnen.

Efter D's anholdelse taler tiltalte endvidere med en kvinde i Spanien, og de taler om, at hvis de løslader hende, skal D sælges og det er den bedste ting at gøre. Dette nævnes under to samtaler.

Retten finder det herefter godtgjort, at tiltalte i forening og efter forudgående aftale med flere pt. uidentificerede medgerningsmænd har deltaget i transportering af D med henblik på at modtage og huse hende og udnytte hende til prostitution, mens retten ikke finder godtgjort, at tiltalte har deltaget i rekrutteringen af hende.

Ad forhold 1 og 2:

Retten lægger endvidere stor vægt på, at det fremgår af samtalerne, at der tales om en pris for kvinderne, tiltalte forsøger at presse prisen, og der tales mellem tiltalte og en kvinde om at sælge en af pigerne. Pigerne betragtes således som en vare, der købes og sælges.

Endvidere kommer pigerne fra så dårlige kår, at deres eneste mulighed for at komme væk er at låne penge til flybillet og få nogle til at hjælpe sig. Deres pas bliver taget fra dem ved ankomsten til Danmark, som er et fremmed land, og de har ingen tiltro til offentlige myndigheder, hvorfor de ikke har mulighed for at søge om hjælp til at komme ud af deres situation. Deres eneste mulighed er at prostituere sig, således at de kan tjene penge for at komme ud af deres gæld, og de har således reelt ikke noget valg.

De er endvidere undergivet kontrol både under deres rejse og under deres ophold i Danmark bl.a. af tiltalte, og de har således ikke fuld handle- og bevægelsesfrihed og fastholdes således i prostitutionen, indtil de har indtjent penge til den personkreds, der står bag.

Under henvisning til indholdet af samtalerne og tiltaltes egen baggrund finder retten, at tiltalte har været klar over pigernes situation.

Retten finder en sådan fremgangsmåde utilbørlig, og retten finder at den alene har taget sigte på en udnyttelse af kvinderne ved prostitution.

Tiltalte findes herefter skyldig i menneskehandel efter straffelovens § 262a i forhold 1 og 2 samt overtrædelse af straffelovens § 228, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, og til dels stk. 2, jf. til dels § 21 i forhold 1 og 2.

Ad forhold 3:

Retten lægger vægt på, at tiltalte var i besiddelse af en gyldig og ægte spansk opholdstilladelse. Retten finder det derfor ikke godtgjort, at tiltalte havde i sinde at anvende den fotokopi, hun ligeledes var i besiddelse af, til at skuffe i retsforhold.

Tiltalte frifindes derfor i forhold 3.

Straffen fastsættes til fængsel i 2 år, jf. straffelovens § 262a, § 228, stk. 1, nr. 2 og nr. 3, og til dels stk. 2, samt til dels jf. 21.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at tiltalte er et led i en større organisation, hvor handel med kvinder er sat i system, og hvor kvinderne blot betragtes som en vare, man handler med.

Da tiltalte er frifundet i forhold 3, tages påstanden om konfiskation ikke til følge.

Påstanden om godtgørelse tages af retsformanden til følge som nedenfor bestemt, idet retten finder, at der foreligger en retsstridig krænkelse af B's person og frihed, herunder hendes selvbestemmelsesret.

Påstanden om udvisning tages i medfør af de påberåbte bestemmelser til følge som nedenfor bestemt, idet udlændingelovens § 26 ikke findes til hinder herfor."

- oo0oo -

K blev herefter udvist i 10 år og kom til at betale erstatning til B med 40.000 kr.

Landsforeningens Meddelelse 102/2007

Vold - Betinget dom - Forudgående krænkelse

Straffelovens § 56 og § 244

T på 23 år idømt betinget dom af fængsel i 40 dage for stempelspark i ansigtet på A, som lå ned. Retten lagde vægt på, at A havde talt nedsættende om T's mor og slået ud efter T forud for sparket.

Københavns Byret SS 3-10820-2007, 15/6 2007

T på 23 år var under en domsmandssag tiltalt for vold efter straffelovens § 244, ved i april 2007 på gaden om natten at have sparket/stemplet den liggende A flere gange i ansigtet. Der var påstand om fængselsstraf.

T, der var ustraffet, erkendte et spark. Han afgav følgende forklaring:

" ...

Udspurgt af anklageren forklarede tiltalte, at han havde været på Lauritz Betjent på det pågældende tidspunkt, og var på vej hjem. Ved Seven Eleven kom han i kontakt med nogle personer, og han diskuterede med en pige, hvorefter der kom en fyr til og blandede sig. Der opstod en fjollet diskussion, og de begyndte at puffe til hinanden. Fyren kaldte tiltaltes mor for en luder. Fyren slog videre ud efter tiltalte. På et tidspunkt kom fyren ned at ligge, uden at tiltalte kan sige, hvordan det skete. Tiltalte var blevet sur over, hvad han havde sagt, og gav ham et spark i ansigtet med foden oppe fra og ned. Tiltalte forklarede, at Seven Eleven ligger ved siden af Lauritz Betjent.

Udspurgt af forsvareren forklarede tiltalte, at fyren var sammen med 3 andre herunder pigen. Han ved ikke, hvorfor fyren sagde noget om hans mor, men det berørte ham meget, fordi hans mor har været psykisk syg i 2 år pga. angst. Tiltalte havde gummi-sko på den pågældende dag. .."

Det var oplyst, at A oven på volden havde haft et 5 cm blå mærke under højre øje samt hævelse i højre side.

T oplyste, at han var i lære og boede hos sine forældre.

"Rettenns begrundelse og afgørelse.

Ved tiltaltes forklaring og de i øvrigt foreliggende oplysninger er det bevist, at tiltalte er skyldig i at have tildelt A et stempelspark i ansigtet, mens han lå ned. Tiltalte findes i dette omfang skyldig i overtrædelse af straffelovens § 244.

Straffen fastsættes til fængsel i 40 dage, jf. straffelovens § 244. Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at forurettede har talt nedsættende om tiltaltes mor og har slået ud efter tiltalte forud for sparket, samt at tiltalte ikke tidligere er straffet.

Straffen skal ikke fuldbyrdes, hvis tiltalte overholder de betingelser, som er angivet nedenfor, jf. straffelovens § 56, stk. 2. Retten har herved lagt vægt på det om strafudmålingen anførte."

Vilkårene omfattede en prøvetid på 1 år.

Landsforeningens Meddelelse 103/2007

Vold mod politiet - Offentlig orden - Ungdomshuset

Straffelovens § 119 og § 134 a

K på 19 år idømt fængsel i 50 dage for et flaskekast, der ramte ved en betjents fod. Frifundet for overtrædelse af § 134 a.

Københavns Byret SS 3-9068/2007, 28/6 2007

K på 19 år var tiltalt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, og § 134 a, ved den 10/3 2007 kl. ca. 03.50 på Nørrebrogade ud for McDonald's at have deltaget i grov forstyrrelse af den offentlige orden og herunder at have overfaldet polititjenestemænd, der var udkommanderet i anledning af uro, idet hun i en afstand af ca. 1½ m kastede en ølflaske mod en gruppe politifolk, der var i gang med at foretage en anholdelse, ligesom hun forsøgte at kaste yderligere en ølflaske mod de samme politifolk, hvilket dog mislykkedes, idet hun blev anholdt forinden.

I forhold 2 straffelovens § 121, idet hun under indtransporten til stationen havde kaldt to betjente for "pansersvin" eller lignende.

Der var påstand om fængselsstraf. K påstod frifindelse. Hun var ustraffet.

Af hendes forklaring, der er udførligt gengivet i dommen, fremgik bl.a., at hun havde været på Nørrebros Runddel sammen med ca. 200 andre mennesker. Der var fortsat spærret af for kørsel i alle fire retninger. Hun faldt i snak med en gruppe og hørte nu uro på Runddelen. En fuld mand kom hen mod gruppen og råbte op. Afhørte og en anden pige tog fat i manden, og de kom lidt op at slås. Senere samlede hun flasker op på kørebanen, for at den fulde mand ikke skulle kunne tage dem. Nede på Jagtvej opstod der noget uro, som hun kiggede på. Pludselig blev der råbt meget højt bag hende. Hun blev bange, da hun troede, det var den fulde mand, og kastede den flaske, som hun havde drukket af, på asfalten, hvor den gik i stykker. Der var ingen mennesker i den retning, hvor hun kastede flasken. Hun blev nu anholdt bagfra af to betjente og blev halvt båret, halvt gik 100 m hen til en stor politivogn. Hun havde ikke sagt "pansersvin" under køreturen, men kan godt have sagt "idiot" eller "fjols". Hun mente sig i stand til at ramme, hvis hun havde kastet en ølflaske på 1½ meters afstand mod en person.

To betjente forklarede bl.a., at de havde været i færd med at anholde en maskeret person. 1½ meter herfra stod en kvinde med to ølflasker i venstre hånd og en flaske i højre hånd. Sidstnævnte kastede hun mod de betjente, der foretog anholdelsen. Flasken ramte jorden og knustes ved den ene betjents fod. Det andet politividne beskrev kastet som et overhåndskast. Betjenten, der var i færd med anholdelsen, stod med ryggen til. Der var ingen andre personer mellem kvinden og den anholdende betjent. Kvinden råbte noget, inden hun kastede.

Udtalelsen "pansersvin" kom enten på vej til politibilen eller henne ved denne. Vidnerne var ikke med under transporten til stationen.

En pige, der havde været på stedet, fortalte som vidne om en mand, der havde opført sig truende. Hun havde ligeledes set en person blive anholdt af politiet. Der stod flere personer omkring politiet og den anholdte. Hun så ingen kast med flasker.

K var egnet til samfundstjeneste. Hun skulle læse på Lunds Universitet, men ville fortsat være bosat i Danmark. Hun havde været frihedsberøvet fra 10/3 - 29/3 2007.

"Rettens begrundelse og resultat.

Forhold 1

Vedrørende tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, udtaler to dommere:

På grundlag af tiltaltes egen forklaring, hvorefter hun har kastet en ølflaske, sammenholdt med de to politibetjentes forklaringer om, at kastet havde retning mod de anholdende betjente og ifølge den ene betjent ramte jorden ved den anholdende betjents fod, lægges det til grund, at tiltalte har kastet en ølflaske mod de betjente, der var i færd med at foretage en anholdelse.

Det findes endvidere bevist, at tiltalte havde front mod betjentene, da hun kastede. Da betjentene var iklædt kampuniformer og styrthjelme, kan tiltalte ikke have undgået at se, at hun kastede mod politiet. Tiltalte findes herved skyldig i overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Derimod findes ikke ved den ene betjents forklaring om, at tiltalte umiddelbart efter kastet tog fat i en af de flasker, som hun holdt i venstre hånd, tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte herved havde til hensigt at foretage endnu et kast mod politiet, hvorfor hun vil være at frifinde herfor.

Én dommer udtaler:

Det findes ikke mod tiltaltes forklaring bevist, at hun kastede bevidst mod personer, hvorfor hun vil være at frifinde for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1.

Endvidere findes det ikke ved den ene betjents forklaring om, at tiltalte umiddelbart efter kastet tog fat i en af de flasker, som hun holdt i venstre hånd, tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte herved havde til hensigt at foretage endnu et kast, og at dette skulle være rettet mod politiet, hvorfor hun vil være at frifinde herfor.

Vedrørende tiltalen for overtrædelse af straffelovens § 134 a lægger den samlede ret på grundlag af samtlige de afgivne forklaringer til grund, at der har været mange mennesker til stede på Nørrebros Runddel, og at i hvert fald 5 af disse var maskerede. Ifølge den ene politibetjent var menneskemængden højtråbende og virkede lettere aggressiv. Der foreligger ikke oplysninger om vold, trusler eller hærværk ud over et klammeri mellem en påvirket mand og nogle piger, herunder tiltalte, og tiltaltes kast med en ølflaske. På dette grundlag findes det ikke tilstrækkeligt godtgjort, at tiltalte har deltaget i grov forstyrrelse af den offentlige ro og orden efter aftale med flere andre, eller at der er udøvet en sådan forstyrrelse af flere i forening. Tiltalte frifindes herefter for overtrædelse af straffelovens § 134 a.

Forhold 2

Ved tiltaltes egen forklaring lægges det til grund, at hun har sagt idiot eller lignende til politiet. Tiltalte findes herved at have overtrådt straffelovens § 121.

Der gives dom efter stemmeflertallet.

Straffen fastsættes til fængsel i 50 dage, jf. straffelovens § 119, stk. 1, og § 121.

Retten har ved strafudmålingen lagt vægt på, at der er tale om kast med en glasflaske, hvorved risikoen for personskadeforøvelse var til stede, og at der blev kastet mod politibetjente, mens de foretog en anholdelse. Der er endvidere lagt vægt på, at handlingen, der skete i en større folkemængde, var egnet til at opildne til optøjer.

Trods tiltaltes unge alder og gode personlige forhold har retten på grundlag af forbrydelsens karakter ikke fundet grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget."

Forsvareren bemærker bl.a., at K i forhold 2 blev dømt for noget andet end det, der var rejst tiltale for.